

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Janusz Sulima (spr.)
Sędziowie	SSA Jerzy Szczurewski SSA Brandeta Hryniewicka
Protokolant	Iwona Aldona Zakrzewska

przy udziale prokuratora Janusza Sobieskiego

po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2021 r.

sprawy **K. Ł. c. R.**

oskarżonej z art. 148 § 1 kk

z powodu apelacji prokuratora i obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach

z dnia 10 grudnia 2020 r. sygn. akt II K 30/20

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat M. J. 738 złotych, w tym 138 złotych podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej w postępowaniu odwoławczym oraz 222,82 złotych tytułem zwrotu kosztów dojazdu do siedziby sądu;

III. zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 42/21	
Załącznik dołącza się w każdym	2		

przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
wyrok Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 10 grudnia 2020 r. sygn. akt 30/20		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
oskarżyciel posiłkowy		
oskarżyciel prywatny		
obrońca		
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
inny		

1.3. Granice zaskarżenia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
na korzyść na niekorzyść	w całości	
w części	co do winy	
co do kary		
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy	

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
	art. 439 k.p.k.	
	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
uchylenie	zmiana	
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI		

PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody,				

<p>które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>I II.</p>	<p>Apelacja obrońcy: 1. rażąco naruszenie przepisów prawa materialnego mająca wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 156 §3 k.k. poprzez jego niezastosowanie, w szczególności, iż z zebranego materiału dowodowego ocenionego zgodnie z zasadami logiki</p>	<p>zasadny częściowo zasadny niezasadny</p>	

***i doświadczenia
życiowego, w
szczególności
wyjaśnienia
oskarżonej, które
korelują z
zeznaniem
biegłego, iż
obrażenia
których doznał
J. C. (1) mogły
powstać przez
broniącą się
kobietę przed
gwałtem a sama
oskarżona nie
miała zamiaru
jego zabić, co
kwalifikuje czyn
oskarżonego
jako
spowodowanie
ciężkiego
uszczerbku na
zdrowiu, w
wyniku którego
poszkodowany
poniósł śmierć, a
nie jak przyjął
Sąd - zabójstwo z
art. 148 §1 k.k.***

***2. rażące
naruszenie
prawa
materialnego
mające wpływ na
treść wyroku, a
mianowicie art. 5
§2 k.p.k. poprzez
usunięcie
nasuwających
się wątpliwości,
których nie
usunięto w
postępowaniu
dowodowym, co
do okoliczności i
przebiegu
zdarzenia z dnia***

22.07.2019 roku skutkujące śmiercią J. C. (1), w sytuacji gdy pokrzywdzony w chwili zdarzenia był pod znacznym wpływem alkoholu, nie było naocznych świadków zdarzenia i podawana wersja zdarzeń przez oskarżoną jest realna i prawdopodobna.

Apelacja prokuratora:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na stwierdzeniu, że oskarżona zadając ciosy nożem pokrzywdzonemu J. C. (1) działała w zamiarze ewentualnym pozbawienia go życia, a nie zamiarze bezpośrednim, pomimo że okoliczność ta wynika ze sposobu zadania obrażeń (cios nożem kuchennym o długim ostrzu), dwukrotności

**ugodzenia
pokrzywdzonego,
sytuacji
konfliktowej
towarzyszącej
zdarzeniu, a
także
pozostawieniu
rannego
pokrzywdzonego
w mieszkaniu bez
udzielenia mu
pomocy;**

**2. orzeczenie
kary rażąco
niewspółmiernej
(łagodnej) w
sytuacji, w której
prawidłowo
określone
okoliczności
zdarzenia,
właściwości
osobiste
sprawczyni, jej
sposób życia
przed
popętnieniem
przestępstwa,
fakt uprzedniej
karalności za
przestępstwo
podobne, a także
stopień
zawinienia,
stopień
społecznej
szkodliwości
czynu oraz cele
zapobiegawcze i
wychowawcze
kary
przemawiały za
wymierzeniem
kary surowszej,
o charakterze
izolacyjnym, tj.
kary 25 lat**

	pozbawienia wolności.		
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Odnosnie zarzutów z apelacji obrońcy oskarżonej:</p> <p>Na wstępie podnieść należy, że obrońca błędnie sformułował zarzut obrazy prawa materialnego. Zarzut obrazy prawa materialnego można stawiać jedynie wówczas, gdy nie kwestionuje się ustaleń faktycznych, a tylko błędne zastosowanie przepisu prawa. Nie ma obrazy prawa materialnego, gdy wadliwość orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych. Jeżeli skarżący kwestionuje kwalifikację prawną czynu co do wypełnienia znamion strony podmiotowej</p>			

**przypisanego
przestępstwa, ale
w związku z
nieprawidłowymi
ustaleniami
faktycznymi, to
podstawą
apelacji
powinien być
zarzut błędu w
ustaleniach
faktycznych.
Obrońca
stawiając zarzut
obrazy art. 156 §3
k.k. poprzez jego
niezastosowanie
w istocie
kwestionuje
dokonane przez
sąd ustalenie, że
śmierć
pokrzywdzonego
była objęta winą
umyślną
oskarżonej.
Skarżący
stawiając taki
zarzut w istocie
zmierza do
wykazania, że
oskarżona
zadając ciosy
nożem nie
godziła się na
śmierć
pokrzywdzonego.
Dlatego też
zarzut
odwoławczy
powinien
dotyczyć
błédnego,
zdaniem
obrońcy,
ustalenia, że
oskarżona
działała z
zamiarem
zabójstwa, a nie**

**obrazy art. 156 §3
k.k. poprzez jego
niezastosowanie.**

**Sąd pierwszej
instancji
prawidłowo
jednakże przyjął,
że oskarżona
zadając ciosy
nożem nie tylko
przewidywała,
ale i godziła
się na śmierć
pokrzywdzonego.
Żadną miarą nie
można przyjąć,
że oskarżona
swoją
umyślnością
obejmowała
wyłącznie ciężkie
uszkodzenie
ciała. Świadczy o
tym
jednoznacznie
umiejscowienie
spowodowanych
przez oskarżoną
obrażeń. K. Ł.
spowodowała
ranę kłutą w
linii środkowo
– obojczykowej
prawej w VII
międzyżebżu,
drażącą do
światła klatki
piersiowej i jamy
brzuszej.
Rodzaj użytego
przez oskarżoną
narzędzia (nóż
kuchenny) oraz
siła i
umiejscowienie
jednego z dwóch
zadanych ciosów
są faktami, które
jednoznacznie**

świadczą o
zamiarze
zabójstwa.

Każdy przeciętny
człowiek zdaje
sobie sprawę, że
uderzenie nożem
w okolice klatki
piersiowej, gdzie
znajdują się
kluczowe dla
życia organy,
może skutkować
zgonem. Każda
osoba, która
zadaje cios
nożem w te
okolice ciała nie
tylko przewiduje,
że może w ten
sposób
doprowadzić do
śmierci, ale też
na nią się
godzi. Oskarżona
zatem zadając
cios w okolice
klatki piersiowej
musiała
wyobrazić sobie
skutek
śmiertelny i go
akceptować. W
chwili
zadawania ciosu
nożem w okolice
klatki piersiowej
oskarżona nie
miała podstaw,
aby zakładać, że
w ten sposób
nie spowoduje
śmierci
pokrzywdzonego.
Słusznie Sąd
pierwszej
instancji
podniósł, że nie
bez znaczenia
jest, iż w wyniku

*jej
wcześniejszych
działań zginął
człowiek w
podobnych
okolicznościach i
niejako
doświadczalnie
czy poglądowo
mogła
zwizualizować
sobie, czy też
przeprowadzić
proces myślowy
odnośnie
skutków zadania
ciosu w
newralgiczne dla
życia części ciała.
W gruncie rzeczy
obrońca
oskarżonej w
apelacji nie
przedstawił
żadnego
argumentu,
który mógłby
przekonywać, że
oskarżona
zadając cios
nożem nie
godziła się na
śmierć
pokrzywdzonego.*

*Biorąc pod
uwagę
umiejscowienie i
głębokość rany
należy
jednoznacznie
wykluczyć, że
oskarżona
zadła cios
nożem niejako
przypadkowo w
wyniku
szarpaniny.
Podkreślić
należy, że lekarze*

**nie stwierdzili na
ciele
pokrzywdzonej
jakichkolwiek
śladów
świadczących o
tym, że w
dniu zdarzenia
była bita przez
pokrzywdzonego.
Z pewnością w
czasie zdarzenia
doszło do
konfliktu
pomiędzy K. Ł.
a J. C. (1).
Nie można też
wykluczyć, że
powodem kłótni
było to, że
pokrzywdzony
chciał z nią
odbyć stosunek
seksualny. Nic
jednak nie
wskazuje na to,
że J. C. (1)
używał wobec
niej przemoc
celem
wymuszenia
obcowania
płciowego.
Pokrzywdzony
znajdował się
wówczas pod
znacznym
wpływem
alkoholu. Na
ciele oskarżonej
nie stwierdzono
żadnych
obrażeń. Faktem
jest, że biegły
na rozprawie
nie wykluczył,
że pokrzywdzona
bronila się przed
pokrzywdzonym.
Stwierdzenie to**

**jednakże należy
oceniać w
kontekście
całości kształtu
zebranego w
sprawie
materiału
dowodowego
oraz mając na
względnienie
doświadczenia
życiowe.**

**Wskazać też
należy, że ze
złożonych przez
oskarżoną w
śledztwie
wyjaśnień wcale
nie wynika, że
zadana
pokrzywdzonemu
ciosy nożem
broniąc się przed
zwałceniem. W
swoich
pierwszych
wyjaśnieniach
podała, że
pomiędzy nią a
pokrzywdzonym
doszło do
awantury, gdyż
J. C. (1) chciał
z nią odbyć
stosunek
płciowy, na co
ona nie wyraziła
zgody. Następnie
pokrzywdzony
zaczął ją szarpać
i dwa razy
uderzył ją w
twarz otwartą
dłonią, po czym
poszedł do
kuchni, wziął nóż
i przystawił go
sobie do prawego
boku. Zaczął**

ją straszyć, że tym nożem robi sobie krzywdę. Podbiegła do niego, aby temu zapobiec. Doszło pomiędzy nimi do szamotaniny. Oskarżona stwierdziła, że nie wie, czy to ona dźgnęła go tym nożem, czy też sam pokrzywdzony ugodził się tym nożem, kiedy ona próbowała mu wyrwać z rąk nóż. Składając wyjaśnienia po raz drugi przed sądem w ogóle nie wspomniała, że pokrzywdzony chciał na niej wymusić stosunek seksualny. Podała wówczas, że pomiędzy nią a J. C. (1) doszło wówczas w dużym pokoju do szarpaniny. Pokrzywdzony szarpał ją, łapał za bluzkę i ramię, ubliżając ją jednocześnie. Po jakimś czasie się uspokoił i poszedł do kuchni. Wrócił z nożem i przystawił go sobie do prawego boku. Wtedy podbiegła do niego i chwyciła

za ten nóż. Pokrzywdzony w odpowiedzi chwycił ją za ręce. Doszło znowu pomiędzy nimi do szarpaniny, w wyniku której pokrzywdzony został ugodzony nożem.

Zaznaczyć należy, że zupełnie inna wersja zdarzenia wynika z zeznań A. W. i M. M.. Z ich relacji wynika, że oskarżona wprost im mówiła, że intencjonalnie ugodziła nożem J. C. (1) w obronie przed zgwałceniem.

Prezentowanej przez oskarżoną wersji zdarzenia przeczy w szczególności fakt, że pokrzywdzony został dwukrotnie ugodzony nożem. Na ciele J. C. (1) ujawniono ranę powierzchwną, w linii pachowej przedniej, na wysokości ósmego żebra, powstałą od zadziałania nożem. Ponadto

**przeczy temu
opinia biegłego z
zakresu
medycyny
sądowej.**

**Stwierdził on,
że osoby, które
chcą dokonać
samouszkodzenia
zwykle celują w
okolicę
podsercową. J. C.
(1) był osobą
praworęczną i
w przypadku
samouszkodzenia
bardziej
prawdopodobną
lokalizacją
byłaby lewa
strona.**

**Przemawiałby za
tym również
układ
fizjologiczny
nadgarstka. Z
kolei za
działaniem obcej
ręki przemawia
układ
stwierdzonej na
ciele
pokrzywdzonego
rany, która
przebiegała
skośnie do linii
ośrodkowej.**

**W każdym razie
zarówno z
jednych jak i
drugich
wyjaśnień
oskarżonej nie
wynika, że
oskarżona
ugodziła
śmiertelnie
pokrzywdzonego
broniąc się przed**

**jego atakiem
na jej wolność
seksualną.
Zaprezentowana
zaś przez nią
wersja, w jaki
sposób doszło
do śmiertelnego
ugodzenia
nożem, jest
zupełnie
nielogiczna. Za
nieprawdziwością
jej wyjaśnień
przemawia
również fakt, że
jej wyjaśnienia
różniły się.
Zupełnie inną
wersję zdarzenia
przekazała
świadkom A.
W. i M. M..
Tym samym Sąd
pierwszej
instancji słusznie
uznał, że w tej
części
wyjaśnienia
oskarżonej są
niewiarygodne,
stanowiące
przyjętą przez
nią linię obrony.
Stąd też sąd ten,
wbrew
twierdzeniom
obrońcy, nie
naruszył
wyrażonej w art.
5 §2 k.p.k.
zasady.**

**Odnosnie
apelacji
oskarżyciela
publicznego:**

**Żadną miarą nie
można zgodzić**

się z
prokuratorem, że
oskarżona
dokonała
zbrodni
zabójstwa z
zamiarem
bezpośrednim.

Za zamiarem
bezpośrednim
nie może
przemawiać
wyłącznie to, że
ugodziła nożem
pokrzywdzonego
w okolicy klatki
piersiowej, gdzie
znajdują się
kluczowe dla
życia organy.
Dla wykazania
wypełnienia
podmiotowej
strony zbrodni
zabójstwa w
postaci zamiaru
bezpośredniego
nie jest
wystarczające
wskazanie na
sposób działania,
w tym takie
jego elementy jak
rodzaj użytego
narzędzia, siła
ciosu czy
skierowanie
agresywnych
działań
przeciwko
ośrodkom
ważnym dla
życia
pokrzywdzonego.
Są to
niewątpliwie
bardzo istotne
elementy, które
jednakże nie

**mogą
automatycznie
przesądzić
zarówno o
spełnieniu strony
podmiotowej
zbrodni
zabójstwa, jak
i zdecydować
o przypisanej
sprawcy postaci
zamiaru.**

**Zazwyczaj
niezbędna jest
nadto analiza
motywacji
sprawcy,
stosunków
pomiędzy
sprawcą a
pokrzywdzonym
w czasie
poprzedzającym
agresywne
działania
sprawcy, tła
zajścia itp.
Zatem, ani
zadanie ciosu w
miejsce dla życia
niebezpieczne,
ani nawet użycie
narzędzia
mogącego
spowodować
śmierć
człowieka, samo
przez się nie
decyduje jeszcze
o tym, że
sprawca działał
w zamiarze
bezpośrednim
zabicia
człowieka.**

**Podkreślić
należy, że
zarówno
oskarżona jak i**

pokrzywdzony w chwili zdarzenia znajdowali się pod znacznym wpływem alkoholu.

Niewątpliwie doszło wówczas pomiędzy nimi do awantury.

Biorąc pod uwagę ich wzajemne relacje,

pozostawanie w konkubinacie,

nie sposób jest przyjąć, że chciała śmierci

J. C. (1).

Oskarżona po zadaniu dwóch ciosów nożem nie kontynuowała zamachu na życie

pokrzywdzonego, pomimo że miała

ku temu sposobność. Dla

oceny zamiaru oskarżonej

istotne jest też jej zachowanie

po ugodzeniu konkubenta

nożem. Faktem jest, że zostawiła

go samego w domu, ale sama

wezwała karetkę i o zdarzeniu

powiadomiła policję. Tak się

nie zachowuje sprawca, który

chce śmierci swojej ofiary.

Wezwanie przez nią karetki

świadczy o tym,

że chciała ratować życie J. C. (1). Zupełnie nieuprawnione jest twierdzenie prokuratora, że po stronie oskarżonej brak było zainteresowania faktycznym ratowaniem życia pokrzywdzonego. Okoliczności zaistniałe po zdarzeniu nie mogą prowadzić do wniosku, że chciała doprowadzić do jego śmierci. Wręcz przeciwnie, wskazują, że chciała zapobiec jego śmierci.

Nie można też zgodzić się z prokuratorem, że wymierzona oskarżonej kara jest rażąco łagodna. Już samo przyjęcie, że działała z zamiarem ewentualnym, sprzeciwia się podwyższeniu kary do 25 lat pozbawienia wolności. Kara 25 lat pozbawienia wolności jest drugą pod względem surowości. Ma

**charakter
wyjątkowy, ale
również
eliminacyjny,
gdyż ze względu
na bardzo długi
czas izolacji
skazanego
trudno
przypisywać jej
pełnienie
jakiegokolwiek
funkcji
resocjalizacyjnej.
Z tego więc
względem należy
ją stosować w
wypadkach
najcięższych,
bestialskich
zbrodni
popęłnianych
przez sprawców,
których należy
izolować od
innych członków
społeczeństwa z
uwagi na
zagrożenie, jakie
mogą dla nich
stwarzać.
Tymczasem
oskarżona,
pomimo
uprzedniej
karalności za
podobne
przestępstwo, nie
stwarza takiego
zagrożenia. Jej
proces
resocjalizacyjny
nie musi trwać
stosunkowo
długo. Istotne
jest, aby w
zakładzie
karnym została
poddana terapii
uzależnienia od**

**alkoholu. Z opinii
biegłych
psychiatrów
wynika, że
oskarżona jest
w stanie zmienić
swoj sposób
życia.**

**Sąd pierwszej
instancji w
sposób
prawidłowy
wyważył
wszystkie
okoliczności
łagodzące i
obciążające.**

**Wymierzona
kara odpowiada
dyrektywom z
art. 53 §1 i 2 k.k.
Okolicznością
obciążającą
oskarżoną jest
oczywiście to,
że w przeszłości
była karana za
przestępstwo z
art. 156 §3
k.k. Fakt ten
jednakże nie
może przesłaniać
okoliczności
łagodzących. Do
takich zaś na
pewno zaliczyć
należy to, że
sama wezwała do
pokrzywdzonego
karetkę
pogotowia, o
zdarzeniu
poinformowała
Policję i oddała
się w jej
ręce. Wezwanie
karetki świadczy
o tym, że chciała
zapobiec śmierci**

**pokrzywdzonego.
Kiedy opuszczała
mieszkanie J.
C. (1) jeszcze
żył. Mogła mieć
zatem nadzieję,
że lekarze
uratuja mu życie.
Z opinii biegłego
wynika, że
wcześniejsza
interwencja
chirurgiczna
mogłaby się
zakończyć
skutecznie.**

**Wskazać należy,
że ustawodawca
w przypadku,
gdy sprawca
starał się
zapobiec
skutkowi
stanowiącemu
znanie czynu
zabronionego,
przewidział
nawet możliwość
nadzwyczajnego
złagodzenia
kary.**

**W każdym razie
wymierzona
oskarżonej kara
dziesięciu lat
pozbawienia
wolności jest
wystarczająco
długotrwała i
dolegliwa, aby
zostały spełnione
wobec
oskarżonej cele
poprawcze i
wychowawcze.**

**Poddanie
oskarżonej
odpowiedniej
terapii połączone**

z procesem wychowawczym w zakładzie karny powinno spowodować, że oskarżona nie popełni ponownie przestępstwa. Mając na uwadze wszystkie te okoliczności stwierdzić też należy, że wymierzona kara spełni oczekiwania w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wniosek

Apelacja obrońcy: zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I sentencji wyroku poprzez zmianę kwalifikacji czynu, iż oskarżona popełniła czyn z art. 156 §3 k.k. w zw. z art. 25 §2 k.k. oraz wymierzenie oskarżonej kary dostosowując ją do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Apelacja prokuratora:</p> <p>zmianę pkt I zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie, że K. Ł. działała w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia J. C. (2), a następnie wymierzenie jej za przypisaną zbrodnię kary 25 lat pozbawienia wolności.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Niezasadność zarzutów zarówno z apelacji obrońcy jak i z apelacji prokuratora determinowała nieuwzględnienie wniosków z obydwu apelacji.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>		

Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
<i>Utrzymano wyrok w zakresie winy i kary</i>	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
<i>Jak wcześniej wykazano poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia, zwłaszcza co do strony podmiotowej przypisanego oskarżonej przestępstwa są prawidłowe. Wymierzona kara nie jest zaś ani rażąco surowa ani też rażąco łagodna. Jest ona</i>	

<p>adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonej i do stopnia szkodliwości społecznej popełnionego przez nią przestępstwa.</p>			
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>		<p>art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
5.4. Inne rozstrzygnięcia			

zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II i III	<p>O nieopłaconych kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonej w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie §4 ust. 1, 2 i 3 oraz §17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U z 2019 r. poz. 18).</p> <p>Sytuacja materialna oskarżonej</p>	

*uzasadniła
zwolnienie ją
z mocy art.
624 §1 k.p.k.
od ponoszenia
kosztów
sądowych za
postępowanie
odwoławcze.*

7. PODPIS